

انستیتوی ملی پژوهش‌های شنوایی و گفتاری

انستیتوی ملی پژوهش‌های شنوایی و گفتاری
دانشگاه علوم پزشکی و خدمات بهداشتی درمانی ایران
دانشکده علوم توانبخشی

نحوه برخورد و ارتباط با

کودکان مبتلا به اختلال پردازش شنوایی مرکزی

گروه شنوایی شناسی

۱۳۹۸

منابع:

PDF Compressor Free Version

1. Bellis TJ, "Assessment and management of central Auditory Processing Disorders in the Educational Setting from Science to Practice", Singular Publishing.
2. Hall JW and et al, "Audiologists, Desk Reference", Vol. I, Singular Publishing.

تدوین:

دکتر فرنوش جاراللهی (عضو هیئت علمی)

تماس با ما:

تلفن کلینیک شنوایی شناسی: ۰۲۲۲۵۰۵۴۱

پیامک: ۰۹۳۵۲۹۰۹۸۶۵

آدرس تلگرام: @aud_iums

۹) سیستم یاری گری:

در کلاس می توان از یک دانش آموز ممتاز برای کمک به فرد دارای اختلال پردازش شنیداری مرکزی، یاری گرفت. کمک می تواند شامل: یادداشت برداری (از طریق قرار دادن یک کاربن)، طرح های گروهی کوچک، معلم خصوصی و ... باشد.

۱۰) انطباق های کلاسی:

درس های کلاسی یا تکالیف می توانند ضبط شوند، تا کودک از این طریق بتواند مطالب را در یک زمان دیگر بشنود.

۱) کاهش حواس پرت کن ها:

در هنگام آموزش، بویژه آموزش مفاهیم جدید و ارائه تکالیف، سر و صدای بلند و حواس پرت کن های بینایی را تا حد امکان کاهش دهید. قبل از ارائه تکالیف، کنار کودک بایستید و اسمش را صدا بزنید و یا شانه هایش را لمس کنید، تا مطمئن شوید که او به شما توجه دارد. استفاده از نام دانش آموز در طی مدت آموزش باعث می شود تا همچنان حواسش جمع بماند.

هنگام ارائه های کلامی، فعالیت های حرکتی را کاهش دهید (مثلا هنگامی که کودک در حال نقاشی یا رنگ آمیزی است، از آموزش اجتناب کنید). همچنین استفاده از گوشیها یا پلاگهای کاهنده صدا، می تواند دانش آموز را برای حذف حواس پرت کن ها در موقعیت کلاس، کمک کند. اگر چندین جفت از گوشیها در کلاس موجود باشد، دانش آموز مبتلا به مشکلات پردازش شنیداری، احساس تنهایی و جدا بودن را نمی کند.

۲) بهترین موقعیت کلاسی:

موقعیتی را برای نشستن کودک در کلاس انتخاب کنید که دور از حواس پرت کن های شنیداری و دیداری (مثل پنجره های باز، راهروها، تهویه کننده های هوا، رایانه و...) باشد. شما می توانید به مرور زمان به بهترین موقعیت برای هر دانش آموز دست پیدا کنید.

۳) نوع ارائه صحبت با کودک:

از دادن دستورات متعدد بپرهیزید. تکالیف را به ساده ترین شکل ممکن ارائه کنید. حرکتی نکنید. حرکاتی که برای یادگیری مفید است، اما اشارات و حرکات اضافی در هنگام گردند، مفید می باشند، اما اشارات و حرکات اضافی در هنگام ارائه پیام، حواس کودک را پرت می کند. صحبت کردن به صورت آرام و شمرده، مهارتهای درک شنیداری را بهبود میبخشد. سعی کنید به صورت شمرده، در سطح راحت شنیداری و با استفاده از کلمات موجود در گنجینه لغات دانش آموز صحبت کنید.

۴) تغییر مطالب آموزشی:

قبل از شروع جلسات جدید، مطالب گذشته را مرور کنید. با این کار هم احساس موفقیت را در کودک ایجاد می کنید و هم او را برای تلفیق اطلاعات جدید آماده میسازید. خواندنیهای از پیش تعیین شده و تکالیف خانه نیز در هنگام معرفی مفاهیم و عناوین جدید می توانند کمک کننده باشند. استفاده از جملاتی مانند «گوش کن»، «بخوان»، «این را بخاطر داشته باش!»، می تواند به منظور نشان دادن یک پیام مهم، موثر باشد.

۵) وسایل کمک آموزشی:

شامل پروژکتورها، کامپیوترها، نرم افزارها و تکنولوژی روزآمد می توانند به منظور تکمیل ارائه های کلامی معلم و نیز استفاده از یک روش دیگر به جز مسیر شنوایی، موثر باشند. ترکیب شیوه های شنیداری و دیداری، می تواند همه دانش آموزان کلاس را بهره مند سازد. تکالیف های مکتوب نیز می توانند در ارتباط با ارائه های کلامی، به منظور کمک به دانش آموز در دنبال کردن دستورات ارائه شوند.

۶) خستگی شنیداری:

دانش آموزان مبتلا به مشکلات شنوایی مرکزی، زودتر و راحت تر از سایر دانش آموزان از طریق محرکات خارجی کلاس و حواس پرت کن ها خسته می شوند. معلمین خود را با شرایط کودک در حالت خستگی، مطابق کنند. (اجتناب از درخواست تکالیف شنیداری، هنگامی که دانش آموز خسته است).

۷) کنترل درک:

معلم باید مراقب نشانه هایی چون: عدم توجه، کاهش تمرکز یا درک باشد. در صورت نیاز، تکالیف باید برای دانش آموز تکرار شده و یا به نحوی ساده تر بیان شوند. از طرف دیگر داشتن یک کنترل خوب، عادت گوش کردن را در کودک بهبود می بخشد چون دانش آموز می داند که گاهی از او خواسته می شود تا تکالیف را تکرار کرده و یا انجام دهد.

۸) حمایت:

تعداد زیادی از دانش آموزان مبتلا به مشکلات پردازش شنوایی مرکزی به دلیل مقایسه با دیگران و یا نگرانی سایرین از عملکرد آنها در مقابل همکلاسی هایشان، دچار عدم اعتماد به نفس یا کاهش عزت نفس می شوند. توانایی این کودکان نباید با سایر دانش آموزان مقایسه شود و هر کاری که به طور موفق از سوی کودک انجام می شود (حتی اگر برای سایر دانش آموزان عادی و معمول باشد) باید تقویت و تشویق گردد.

